

[Socialministeren.]

trængte til det, saa for Skatteyderne bliver det nærmest Hip som Hap, om man gaar den hidtil anvendte Vej gennem Forsørgelse, gennem vederlagsfri Aldersrente, eller man gaar ad Tvangsforsikringsvejen med en maskeret Forsørgelse i Tilgift, alt medmindre man tør hævde og kan bevise eller paavise, at den store brede Befolkning virkelig er i Stand til at bære Tvangsforsikringspræmier Livet igennem til et Beløb af 100—200 Kr. aarlig, altsaa bære denne Skat, uden at det i øvrigt gaar ud over de andre Skatter, Afgifter og Kontingenter, som de nødvendigvis bør bære. Det er for mig det egentlig afgørende Spørgsmaal, som Politikeren, som Socialpolitikeren, ikke Partipolitikeren, maa tage Stilling til, før han afgørende svarer paa Spørgsmaalet: Tvangsforsikring eller Ikke-Tvangsforsikring, ganske uanset om han i øvrigt betragter denne som politisk uigennemførlig, etisk uforvarselig eller skattemæssig urimelig. Det Spørgsmaal bliver da tilbage: Kan den almindelige Befolkning bære en Tvangsforsikringspræmie af den tilstrækkelige Størrelse? Forholdet her i Landet er i Øjeblikket det, at af Personer over 18 Aar med Fradrag af gifte Kvinder, hvis Indtægt jo skattemæssigt indgaar i Mandens, havde efter sidste Statistik i 1927 82 pCt. under 3 000 Kr. i aarlig Indtægt og 68 pCt. 2 000 Kr. højest, og det er med disse 68 pCt., at en Tvangsfolkeforsikring staar og falder.

Som jeg forleden oplyste, ligger hele den store Arbejdsmandsklasse i Henhold til Arbejdsdirektørens Cirkulære af 11. Oktober i Aar med en gennemsnitlig Aarsindkomst af 2 325 Kr., og Landarbejdernes og Husassistenternes Hærskare ligger helt nede paa 1 200 Kr. om Aaret. Hvilke Skatter, Kontingenter og Afgifter hviler der saa i Forvejen paa disse 82 pCt., der har 3 000 Kr. og derunder, for saa vidt de altsaa vil, hvad de bør, sikre sig mod Sygdom, Invaliditet og Arbejdsløshed, og disse forsvinder jo ikke af Tilværelsen, fordi man yderligere tager Humøret fra Folk ved en Tvangsforsikring?

Lad os tage nogle Eksempler, lad os begynde med den forholdsvis velstillede Smede- og Maskinarbejder i København, der netop ligger lige ved de 3 000 Kr. om Aaret i Gennemsnitsindtægt. Han er gift og bor altsaa her i Byen. Hvad skal han nu udrede? Han skal betale godt 100 Kr. om Aaret til Arbejdsløshedsforsikring, godt 50 Kr. om Aaret til Fagforeningsformaal, ca. 60 Kr. om Aaret i Sygekassekontingent og Invalidpræmie for sig og Hustru, hvortil

kommer Bidrag til Begravelseskasse — det er 4 Kr. —, til Konfirmationsforsikring og lignende. I den Forbindelse skal jeg oplyse, at Dansk Folkeforsikringsanstalt i 1927 havde 323 000 Forsikringer løbende til en samlet Præmieindtægt paa ca. 7 Mill. Kr., hvortil kommer Arbejdernes Livsforsikring med 770 000 Kr. Til disse forskellige Formaal maa den københavnske Smede- og Maskinarbejder med Gennemsnitsindtægten svare 7 pCt. af sin Indtægt, men dertil kommer ca. 3 pCt. i personlige Skatter og sikkert mindst 5 pCt. i indirekte Skatter, det vil sige, at han i Skatter og Kontingenter allerede nu betaler det danske Samfund 15 pCt. af sine Indtægter, denne Mand, der efter en vis Presses Nyderbetragtning lever af Understøttelse. Nu skulde han altsaa efter det konservative Tvangsforsikringsforslag helst belastes med 6 pCt. til i Skat for sig og sin Kone, man skulde altsaa helst op paa en Afgift og en Skat paa 21 pCt. af en Indtægt paa 3 000 Kr. om Aaret. (*Hendriksen*: 3 pCt., ikke 6). Saa lader vi ham nøjes med de 18 pCt. af sin Indtægt.

Eller lad os tage hans lavere lønnede Kollega paa Landet, hvis Indtægt er 2 000 Kr. Han skal af med 8, ikke 7 pCt., til de forskellige Kontingenter og Præmier. Hans Skatter kan jeg ikke angive paa Grund af de ganske uensartede Fradragsregler, men ogsaa han antages af Statistikerne at naa op paa en Afgifts- og Skattebetaling af 15 pCt. af de 2 000 Kr., hvortil saa skulde komme Tvangsforsikringspræmien.

En Arbejdsmand i København med en Gennemsnitsfortjeneste paa 2 325 Kr. maa til de sociale Forsikringer og Fagforeningerne betale godt 7 pCt. af sin Indtægt. Jeg gaar ud fra, at han ikke har Raad til Livsforsikring, Begravelseskasse, Konfirmationsforsikring og lignende. Den organiserede Landarbejder har i de sidste Aar betalt 45 Kr. til Arbejdsløshedsforsikring og ca. 26 Kr. til Fagforeningen. Med Syge- og Invaliditetsforsikring er han oppe paa over 100 Kr. aarlig, efter Gennemsnitsfortjenesten: 9 pCt., hvortil saa kommer lidt direkte og megen indirekte Skat. Endvidere skulde han altsaa ogsaa betale Tvangsforsikringspræmie, hvad i hvert Fald forekommer mig at være en ret fantastisk Tanke.

Man kan altsaa sige, at hele den Del af Befolkningen, hvorpaa Tvangsforsikringen praktisk vil komme til at hvile, i Forvejen betaler ca. 15 pCt. i Skatter, Afgifter og andre nødvendige Kontingenter. Jeg spurgte forleden under Arbejdsløshedsdebatten det konservative Folkeparti, hvordan man egentlig skulde forklare, hvorledes